

N:o 147.

Af herr **J. Nydahl**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i § 16 af gällande jagtstadga.

Enligt 1864 års jagtstadga var användandet af finare giller och snaror för fångande af vildt tillåtet inom hela riket, men blef genom kongl. kungörelsen af den 29 januari 1869, — hvilken föranleddes af en utaf 1868 års Riksdag till Kongl. Maj:t i ärendet aflåten skrifvelse, — inskränkt till Kopparbergs och de norrländska länen. Genom kongl. kungörelsen af den 6 november 1891 togs ännu ett steg i samma riktning, så att begagnandet af de nämnda fångstredskapen numera är medgifvet endast inom Norrland.

De sålunda vidtagna inskränkningarna hafva, såsom framgår af de förhandlingar, som i frågan egt rum, hufvudsakligen föranledts deraf, att man ansett den ifrågavarande fångstmetoden mindre väl förenlig med en ändamålsenlig jagtvård; att emellertid förbudet mot dess användande icke med ens utsträckts till hela riket, beror deraf, att man föreställt sig att ett sådant vore mindre af behovet påkalladt för villebrådsstammens bevarande inom de nordligare landskapen, på grund af deras rikare tillgång på vildt samt deras befolknings större gleshet, och att för denna befolkning villebrådsfångsten utgjorde en vigtig och välbehöflig binäring. Men om också vid tiden för aflåtandet af förenämnda riksdagsskrifvelse —

den för 26 år sedan — fullgiltig anledning möjligen förefans att i berörda afseende införa en undantagslagstiftning för Dalarne och Norrland, så lär en sådan anledning numera lika litet kunna åberopas för undantagslagstiftningens bibehållande i fråga om de norrländska kustlandskapen som i fråga om Dalarne, — för hvilket landskap den, som nämndt, sedan tre år upphört att vara gällande, — äfvensom åtskilliga af de landskap, inom hvilka fångstättet i fråga redan genom 1869 års kungörelse aflystes, exempelvis Vermland, Vestmanland, Småland och Dalsland. Tillgången på hare och skogsfogel torde inom de norrländska kustlandskapen numera icke vara större än inom nämnda Svea och Göta landskap, snarare tvärtom, och sålunda det skydd, lagstiftningen genom förbudet mot användande af finare giller och snaror afsett att bereda detta slags villebråd, icke vara mindre behöfligt inom de förra än inom de senare landsdelarna. Häraf följer också, att villebrådsfångsten ej längre kan betraktas såsom någon nämnvärd binäring för befolkningen inom de norrländska kustlandskapen; och icke heller lär det med fog kunna påstås, att denna befolkning, med dess i allmänhet jemförelsevis rika tillgång på arbetstillfällen, skulle för sin utkomst vara mera hänvisad till en sådan förvärfskälla än befolkningen inom flertalet af rikets öfriga provinser.

Det är alltså min öfvertygelse, att tiden är inne, att, i jagtvårdens intresse, förbudet mot användandet af finare giller och snaror jemväl utsträcker till de norrländska kustlandskapen; och det är likaledes min öfvertygelse, att detta kan ske, utan att befolkningens förmåga att sig försörja derigenom i minsta mån skadas.

Det är dock icke uteslutande, eller ens hufvudsakligen, ur jagtvårdsintressets synpunkt, som jag anser en sådan åtgärd önskvärd; ett vida mera bevekande skäl därför finner jag i det upprörande djurplågeri, hvarmed meraberörda fångstmetod allt för ofta är förenad. Man har visserligen sökt bestrida, att något egentligt djurplågeri här vid lag skulle förekomma; men detta bestridande, der det på god tro göres af dem, som säga sig tala af egen erfarenhet, vittnar endast om bristande iakttagelse- och reflexionsförmåga. Ty djurets död i snaror, äfvensom i de fångstdon, som kallas finare giller, är, trots allt bestridande, i regeln långsam och kvalfull och blir så ännu mer, då den — såsom ofta inträffar, när det fångade djuret endast fastnat med en fot eller vinge — förorsakas af svält i stället för qväfning.

Ur denna synpunkt skulle jag helst önska, att förbudet mot ifrågavarande djurfångstmetod blefve gällande för hela riket utan undantag; men då jag motser den invändningen, att djurfångst fortfarande utgör en viktig och välbehöflig näringsgren för den fattigare befolkningen inom lappmarkssocknarna och möjligen äfven inom åtskilliga socknar af Jemtlands län, så skall jag inskränka mig till en vördsam hemställan derom,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga den förändring i gällande jagtstadgas § 16, att begagnandet af finare giller och snaror för fångande af vildt varder förbjudet jemväl inom Gefleborgs- och Vesternorrlands län samt de delar af Vester- och Norrbottens län, som omfatta Vesterbottens landskap.

Stockholm den 14 februari 1894.

Joh. Nydahl.

I förestående motions syfte instämma:

Halvar Eriksson. Nils Wallmark.

E. Eriksson. And. Olsson i Mårdäng.

Joh. P. Dahlberg. O. H. Ström.